

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У.9064/11
10.02.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Душице Маринковић, чланова већа, са судијским помоћником Весном Чогурић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за телекомуникације В. д.о.о. из Б., ..., кога заступа Ј. А., адвокат из Б., Улица ..., против решења тужене Републичке агенције за електронске комуникације Републике Србије број ... од ... године, у правној ствари утврђивања висине годишње накнаде за коришћење радио фреквенције, у нејавној седници већа одржаној дана 10.02.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Републичке агенције за електронске комуникације Републике Србије број ... од ... године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од ... динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

III **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, у ставу првом диспозитива, утврђује се тужиоцу висина годишње накнаде за коришћење радио фреквенције за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, по додељеном каналу, и то за период од ... до ... године, у износу од ... динара и за период од ... до ... године у износу од ... динара, што укупно за оба периода износи ... динара. Ставом другим диспозитива оспореног решења, утврђено је да је ималац

дозволе за радио станицу дужан да утврђени износ накнаде из става првог, уплати у року од 15 дана од дана достављања решења, на рачун Републичке агенције за електронске комуникације, ближе означен у диспозитиву оспореног решења, а ставом трећим диспозитива је одређено да неплаћање, односно неблаговремено плаћање утврђеног износа накнаде из става првог диспозитива оспореног решења има за последицу покретање поступка одузимања дозволе за радио станицу, обрачунавање законом прописане камате, као и покретање поступка извршења судским путем. Ставом четвртим диспозитива, одређено је да је решење коначно.

У тужби поднетој Управном суду дана 15.08.2011. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешне примене закона, другог прописа и општег акта, повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Сматра да је издавањем дозвола за радио-станицу, које су му издате са роком важења од 10 година, од стране тада надлежних Министарстава саобраћаја и телекомуникација Републике Србије и Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, на основу члана 69. тада важећег Закона о системима веза ("Службени лист СФРЈ", бр. 41/08 ... 29/90, "Службени лист СРЈ", бр. 34/92 ... 28/96), заправо стекао лиценцу или друго одговарајуће право у смислу одредбе члана 106. Закона о телекомуникацијама, те да по том основу ужива право признато истом одредбом, да му нова лиценца буде издата без јавног надметања. Указује да је плаћањем таксе по тарифном броју 83. Закона о републичким административним таксама ("Службени гласник РС", број 43/03), по свакој од наведених дозвола унапред платио накнаду за коришћење фреквенција, за читав период важења дозвола, па на основу тога закључује да се на њега односи одредба члана 106. став 3. Закона о телекомуникацијама и да нова лиценца треба да му буде издата, не само без јавног надметања, већ и без плаћања једнократне накнаде која се у складу са Законом о телекомуникацијама наплаћује приликом издавања одговарајуће лиценце. Тужилац указује да Закон о републичким административним таксама, исто као и Правилник о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција ("Службени гласник РС", број 6/09) и Правилник о висини накнаде за коришћење радио фреквенција ("Службени гласник РС", број 4/10), различито вреднују специфичност у коришћењу спектра, односно фреквенцијског опсега за различите намене и ограничености истог као природног ресурса, а у потврду наведеног, позива се на одредбе Правилника о висини накнаде за коришћења радио-фреквенција ("Службени гласник РС", бр. 93/2010), који је на снази у време подношења тужбе. Указује на последице неутврђивања статуса тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама и последице неиздавања лиценце (или индивидуалне лиценце), у складу са тим прописом, с обзиром да је поступак усаглашавања права стечених по прописима који су били на снази пре доношења Закона о телекомуникацијама, започет на основу наведеног Закона и да исти за сада није завршен, јер

тужени орган није донео одлуку којом утврђује права и обавезе тужиоца на основу дозвола за радио станице, односно није утврдио статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама на основу одредби члана 148. Закона о електронским комуникацијама, јер је тужени дужан да о статусу тужиоца одлучи применом Закона о телекомуникацијама. Тужилац даље наводи да је на основу дозвола за радио станице стекао право да користи радио-фреквенције које су ограничени ресурс, што значи да је право тужиоца шире од права по дозволи за радио станицу из члана 33. став 10. тачка 1. Закона о телекомуникацијама и одговара правима из лиценце или лиценци одговарајућег права, а што је све тужени био дужан да утврди сагласно одредби члана 106. Закона о телекомуникацијама, утврђивањем статуса тужиоца. Са изнетог сматра да, с обзиром да тужиоцу за коришћење ограниченог ресурса, радио-фреквенција, додељених на основу дозвола за радио станице након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама није издата лиценца, сагласно члану 106. став 4. Закона о телекомуникацијама, сматра да се периодичне накнаде и друге новчане обавезе предвиђене Законом о телекомуникацијама, не могу утврђивати пре издавања одговарајуће лиценце. Указује на став Управног суда у пресудама II-1 У.6538/10 (2009) од 19.08.2010. године и 1 У.30956/10 од 09.06.2011. године, те додаје да неутврђивање статуса тужиоца у периоду од ступања на снагу Закона о телекомуникацијама до данас, односно након 6 година, упркос законској обавези, доводи не само до одређивања накнаде за коришћење радио фреквенција без правног основа, већ и до смањења вредности дозвола за радио станице као имовине тужиоца, с обзиром да дозволе за радио станице имају ограничен период важења од 10 година, што је све имало за последицу одбијање тужиоцевих захтева за издавање нових дозвола за базне станице у Б., Н. С. и П., у фреквенцијском опсегу од ... – ... GHz. На основу свега сматра да тужени није правилно и потпуно утврдио одлучне чињенице, те да су повређене одредбе члана 8. и 10. Закона о општем управном поступку, да су повређена права тужиоца зајамчена чланом 58. Устава Републике Србије, којим се гарантује право на мирно уживање својине и других имовинских права стечених на основу закона, као и да је оспорено решење супротно Европској конвенцији за заштиту људских права и основних слобода, с обзиром да је повређено право правног лица на неометано уживање своје имовине, јер се тужиоцу намећу дажбине без правног основа утврђеног законом. Са свих наведених разлога, предлаже да суд одржи расправу због сложености предмета спора и ради бољег разјашњења ствари, као и ради утврђивања чињеничног стања, те у спору пуне јурисдикције поништи оспорено решење и обустави предметни поступак, или поништи оспорено решење и предмет врати на поновно одлучивање, а туженог обавезе да тужиоцу надокнади трошкове спора колико буду износили.

Поднеском који је суду достављен 03.02.2012. године, тужилац сагласно Закону о парничном поступку, опредељује трошкове спора у износу од ... динара за састав тужбе,

исти износ за састав захтева за одлагање извршења оспореног решења, а износ за судску таксу за тужбу, решење о одлагању извршења и пресуду по одмерењу суда, као и друге трошкове управног спора уколико буду постојали.

У одговору на тужбу, тужени орган је у свему остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, те наводи да је тужена Агенција у оквиру својих надлежности правилно и законито спровела поступак, ценила све доказе и чињенице од утицаја на доношење спорног решења, те у границама овлашћења и у складу са циљем у коме је овлашћење дато, законито донела оспорено решење. Сматра да се тужилац неосновано позива на Закон о републичким административним таксама, јер исти регулише таксе, а не наплату за коришћење фреквенције која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција ("Службени гласник РС", бр. 8/06 ... 4/10), који се примењује од 04.02.2006. године. Стога сматра да је произвољно и нетачно тумачење тужиоца да је стекао дозволе и плаћањем административне таксе унапред измирио све обавезе за период од 10 година и да је у тренутку издавања дозвола за радио-станице, накнада за коришћење радио фреквенције била регулисана Законом о административним таксама. Указује на одредбе члана 106. став 3. Закона о телекомуникацијама, којима се утврђује право ималаца лиценце или другог права одговарајућег лиценци у смислу члана 33. став 4. Закона о телекомуникацијама, да му нова лиценца буде издата без јавног надметања и без плаћања једнократне накнаде која се у складу са Законом о телекомуникацијама наплаћује приликом издавања лиценце, ако је накнаду платио у складу са прописима важећим у време стицања лиценци, односно другог одговарајућег права, а што све указује да се ради о једнократној накнади за издавање лиценце, што овде није случај, јер се овде ради о годишњој накнади за коришћење фреквенције, а што је у оспореном решењу јасно утврђено. Додаје да су лиценце, у периоду важења Закона о системима веза, издаване на другачији начин, односно издавала их је Влада Републике Србије и исте по свом садржају одговарају индивидуалној лиценци Закона о телекомуникацијама, те да је две такве лиценце које су биле издате пре ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, Влада Републике Србије издала предузећу Мобилне телекомуникације "С.", БК ПТТ д.о.о. ("М.") и Предузећу за телекомуникације "Т. С." А.Д. Б. Дозвола издата сходно члану 69. Закона о системима веза, на начин како то тужилац наводи, није лиценца, нити друго лиценци одговарајуће право, већ је дозвола за радио станицу, како познаје и Закон о телекомуникацијама у члану 33. став 10. тачка 1., те што би и ослобађање титулара дозволе за радио станицу издате сагласно одредби члана 69. Закона о системима веза, конкретно накнаде за коришћење радио фреквенције, биле у супротности са уставним јемством једнаког правног положаја учесника на тржишту, као и са начелом подстицања конкурентности, будући да би за последицу имало неравноправан третман учесника на

тржишту. Наводи и да позивање тужиоца на пресуде Управног суда нису од утицаја у конкретном случају, јер су обе пресуде предмет одлучивања пред Врховним касационим судом по захтеву тужиоца за преиспитивање судске одлуке. На крају наводи да тужилац обавља делатност без икаквих сметњи, и то веома успешно, а при свему томе, не плаћа прописима утврђену накнаду, као сви остали оператори електронске комуникације. Сматра да се дозволом не стиче својина, већ право на коришћење одређене фреквенције и одређују технички услови коришћења, а фреквенције су јавно добро на коме се не може стећи право својине. Са свих наведених разлога, предлаже да суд тужбу одбије као неосновану, а тужиоца обавезе на накнаду трошкова спора по одмерењу суда.

Одредбама члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Одредбама члана 34. став 2. наведеног Закона, прописано је да је расправа обавезна и ако је у управном поступку учествовало две или више странака са супротним интересима као и када суд утврђује чињенично стање ради решавања у пуној јурисдикцији, а одредбама члана 43. став 4. Закона, прописано је да ако тужилац тражи да суд својом пресудом реши управну ствар, суд је обавезан да посебно наведе разлоге због којих тај захтев није прихватио.

Полазећи од изнетих норми, а имајући у виду захтев тужиоца да суд у предметној ствари одлучи у спору пуне јурисдикције, налазећи да би одржавање усмене расправе одуговлачило судски поступак и изискивало трошкове тужиоца, а да природа ствари не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за доношење пресуде у спору пуне јурисдикције, нити је у поступку учествовало две или више странака са супротним интересима, решавајући спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима у вези са чланом 43. став 4. истог Закона, те испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 2. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења, произлази да је тужени орган наведену одлуку из диспозитива истог донео са разлога што је нашао да је тужилац имао дозвола за радио-релејне станице издатих од стране надлежног органа, да је добијањем дозвола за радио-релејне станице тужилац стекао право на коришћење радио станица и на коришћење радио-фреквенција наведених у дозволи, сагласно члану 86. Закона о електронским

комуникацијама ("Службени гласник РС", број 44/10). Висина годишње накнаде за коришћење радио-фреквенција утврђена је сагласно одредбама члана 31. Закона, а висина годишње накнаде за коришћење радио- фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом одређена је у складу са чланом 10. Правилника о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција. ("Службени гласник РС", бр. 6/09) и чланом 10.Правилника о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција ("Службени гласник РС", бр. 4/10), који је ступио на снагу 06.02.2010.године. Указује да је сагласно члану 9. Закона о општем управном поступку, тужиоцу омогућено да учествује у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, тако што је ималац дозвола дана ... године, примио обавештење број ... од ... године, о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, по додељеном каналу, на које је ... године, доставио изјашњење са примедбама, те да је у разматрању достављених примедби, тужени орган нашао да су исте неосноване, са разлога што је тужилац ималац дозвола за радио-релејне станице, које су издате сагласно одредбама члана 69. Закона о системима веза ("Службени лист СФРЈ", бр. 41/88 ... 29/90, "Службени лист СРЈ", бр. 34/92 ... 28/96 и "СЦГ", бр. 1/03), добио право коришћења радио-фреквенција наведених у дозволама, као и право коришћења радио станица. Навод тужиоца да је плаћањем административне таксе у складу са тарифним бројем 83. Закона о административним таксама, унапред плаћена такса за коришћење фреквенција, тужени није прихватио с разлога што наведени закон регулише административне таксе а не накнаду за коришћење фреквенције, која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење фреквенција ("Службени гласник РС", број 8/06), који се примењује од 04.02.2006. године.

Међутим, по оцени суда, основано се тужбом указује на незаконитост оспореног решења, с обзиром да је, по оцени суда, тужени орган у поступку доношења оспореног решења, битно повредио правила поступка прописана одредбама члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", број 30/10), којима је прописано да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни о чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, у вези са одредбама члана 125. Закона о општем управном поступку, којима је прописано да се пре доношења решења морају утврдити све одлучне чињенице и околности које су од значаја за доношење решења и странкама омогућити да остваре и заштите своја права и правне интересе. Такође, тужени је поступио супротно одредбама члана 199. наведеног Закона, којима је прописано да образложење решења садржи, између осталог, утврђено чињенично стање, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење дато у диспозитиву.

Наиме, Управни суд налази да се за сада не може прихватити као правилан

закључак туженог органа да је правилно утврђена висина накнаде за коришћење радио-фреквенција за базну радио станицу у радио мрежи са бежичним приступом, у периодима наведеним у оспореном решењу.

Наиме, у образложењу оспореног решења тужени само паушално наводи да су неосноване примедбе тужиоца да је као ималац дозвола за радио-станице издате по члану 69. Закона о системима веза, те плативши административну таксу за те дозволе, у складу са тарифним бројем 83. Закона о административним таксама, унапред платио накнаду за коришћење фреквенција, са разлога што овај закон регулише административне таксе а не накнаде за коришћење фреквенције, која је уведена Законом о телекомуникацијама и Правилником о висини накнаде за коришћење фреквенција ("Службени гласник РС", бр. 8/06) који се примењује од 04.02.2006.године.

Међутим, оспорено решење, не садржи разлоге за овакве наводе и чињенични закључак, са ког разлога, по оцени суда, нема основа за утврђивање накнаде за коришћење радио-фреквенције, пре него што се утврди правни статус тужиоца, односно испуњење услова за поседовање лиценце, сагласно одредбама Закона о телекомуникацијама. Ово посебно што је овакво закључивање туженог, изнето у одговору на тужбу, али се не може сматрати да је на тај начин утврђен правни статус тужиоца након ступања на снагу Закона о телекомуникацијама, с обзиром да се тај статус, а самим тим и обавезе плаћања одговарајуће накнаде, може утврдити само у решењу, односно његовом образложењу као делу чињеничног стања, а не у одговору на тужбу.

У образложењу оспореног решења тужени орган није оценио примедбе тужиоца у вези са његовим правним статусом, на основу Закона о системима веза у вези са Законом о телекомуникацијама. По оцени суда, тужени је био дужан да има у виду прелазне и завршне одредбе Закона о телекомуникацијама из члана 106. и 107. Ово из разлога што је утврђивање правног статуса тужиоца, по оцени суда, претходно питање за доношење правилне одлуке у вези са плаћањем накнаде за коришћење радио фреквенције, а посебно и са разлога, што је у примедбама на обавештење о висини накнаде за коришћење радио-фреквенција, на које изјашњење се тужени позива као "омогућавање тужиоцу учешћа у поступку", тужилац пре свега оспорио неутврђивање свог правног статуса по Закону о телекомуникацијама, а које наводе тужени уопште није ценио, са ког разлога, по оцени суда, тужиоцу није омогућено да учествује у поступку и штити своја права и законом заштићене интересе.

Имајући у виду наведене пропусте, који представљају битну повреду правила поступка, по оцени суда, оспореним решењем је повређен закон на штету тужиоца, те је потребно у поновном поступку да тужени орган исте отклони и донесе ново на закону засновано решење у складу са законом, имајући у виду примедбе из ове пресуде, које су

обавезне за тужени орган сагласно одредбама члана 69. Закона о управним споровима, са којих разлога је Управни суд одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова спора, на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 147., 149. став 1. и 150. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 125/04 и 111/09), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, а у вези са чл. 506. ст. 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), Управни суд је нашао да је захтев у делу основан, с обзиром да је тужилац у вези са покретањем спора, према тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама (“Службени гласник РС”, бр. 28/94...31/09), имао трошкове за таксу за тужбу у износу од ... динара, таксу за пресуду у износу од ... динара и трошкове за тужбу и награду адвокату за састав тужбе, које је суд основом тарифног броја 7. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 129/07, 53/10), одредио у износу од ... динара, док је у преосталом делу захтев неоснован, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, досудио укупне трошкове спора у износу од ... динара.

Суд је одбио као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова спора, обзиром на успех туженог у овој управној ствари и одлучио као у ставу III диспозитива пресуде, на основу одредбе чл. 146. и 149. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 125/04, 111/09) у вези са чл. 506. ст. 1. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 10.02.2012. године, 15 У.9064/11

Записничар

Весна Чогурић,с.р.

Председник већа-судија

Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИО-2012